

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ο έμπνευσμένος ποιητής, δοτις μὲ τόσον ένθουσιασμὸν καὶ τόσην ἔξαρσιν ἔφαλλε τὰ ἐθνικὰ δόνειρα καὶ τὴν δόξαν τῆς Πατρίδος, δοτις μὲ τόσην περιπάθειαν καὶ μὲ τόσην συγκίνησιν ἔξυμνησε τὰ ἰδεώδη τῆς νεότητος, τὴν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς τῆς γῆς συμπάθειαν καὶ τὸν ὑπὲρ τῶν ταπεινῶν οἰκτον, δὲν εὐρίσκεται πλέον εἰς τὴν ζωὴν. Οἱ Αχιλλεὺς Παράσχος ἔξέπνευσε τὴν 26 Ιανουαρίου.

Η κηδεία του ἔγινε δημοσίᾳ δαπάνη, εἶναι δὲ τοῦτο ἔνδειξις τιμῆς, διότι ἡ Πατρίς μόνον τὰ ἔκλεκτότερα, τὰ ἔνδοξότερά της τέκνα κηδεύει δι' ἴδικῶν της φροντίδων. Επρεπε νὰ ἥτο δυνατὸν ν' ανοίξῃ τοὺς ὄφθαλμοὺς του δὲ ποιητής, δὲ ποτὲ τὰ τελευταῖα ἔτη αὐτοῦ ἔνομιζε τὸν ἔσυτόν του ἔγκαταλειμμένον καὶ λησμόνημένον, ἔπρεπε ν' ανοίξῃ τοὺς ὄφθαλμοὺς του, διὰ νὰ ἰδῃ κατὰ χιλιάδας τοὺς θαυμαστάς του, προπέμποντας αὐτὸν εἰς τὴν τελευταῖον του κατοικίαν, ὑπὸ τὰς χυταρίσσους τοῦ νεκροταφείου. Εἰς κύματα πυκνὰ παρηκλούθουν ἄνδρες, γυναικεῖς καὶ παιδία τὸ σέρετρόν του τὸ ἀνθοστόλιστον, τόση δὲ ἥτο νὰ πρὸς τὸν ἀπερχόμενον ἔθικὸν περιουσίαν, ποιητὴν ἀγάπην, ωστε πολλοὶ ἐκ τῶν

συρρευσάντων εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔλαβον ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ του ἐσπαρμένων ἀνθέων; τινὲς δὲ καὶ ἔκοψαν τρίχας τῆς κεφαλῆς του διὰς διαφυλάξωσιν αὐτὰς ὡς ἱερὰ ἔνθυμα, ὡς πολύτιμα κειμήλια.

Τοιουτορότως τιμῶνται ὅσοι τιμήσουν τὴν Πατρίδα των. Οἱ ποιηταὶ δεξάζουν τὸ ἔθνος των, δοσον καὶ οἱ ἥρωες. Διὰ τοῦτο τὰ ὄντατα τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ

Σοφοκλέους καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους εἶναι τόσον ἔνδοξα δοσον καὶ τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους.

Οἱ ποιητὴς ἔκφράζει τὶ αἰσθάνεται

ἡ ψυχὴ τοῦ ἔθνους· δὲ τὶ σπαρταρῷ εἰς τὰς καρδίας δλῶν, ἀλλὰ δὲν εἴμπορει ν' ἀναβῇ εἰς τὰ χείλη δλῶν, αὐτὸ τὸ ἔκφράζει ὁ ποιητής, τὸ ἔκφράζει μὲ δύναμιν, μὲ χάριν, μὲ ἔμπνευσιν· ὁ ποιητής λοιπόν, ὁ ἀληθῆς καὶ γνήσιος, εἶναι ἀντιπρόσωπος τῆς ψυχῆς τοῦ ἔθνους.

Τοιοῦτος ποιητὴς ὑπῆρξεν ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, τὰ δὲ ποιητικά του δάκρυα εἶναι ἀληθεῖς ἀδάμαντες εἰς τὸ ἔθνικὸν θησαυροφυλάκιον· διότι τὰ ἔργα ἐνὸς ἀληθοῦς ποιητοῦ εἶνε ἔθικος πλουτος, ἐπαυξάνων τὴν ἔθικὴν περιουσίαν, ητίς ὅνομάζεται δόξα. A.K.

ΠΑΤΕΡΑΣ, ΜΗΤΕΡΑ

ΔΙΑЛОΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΥΓΕΙΜΑΧΟΣ, 7 ἑτῶν. — ΣΑΠΦΩ, 6 ἑτῶν.

[Τὰ δύο παιδιά βηματίζουσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, κρατοῦντα εἰς τὸν ὄμοιον ὡς τουρέκια τὸ ὄχημα, τὸ δὲ ἄλλα ρόδον].

ΑΥΓΕΙΜΑΧΟΣ (Διαπάττων). "Ἐν δύο! ἐν δύο! πρόσεχε δὲ τὸ βῆμά σου, Σαπφώ!..

ΣΑΠΦΩ. Κουράστηκα, κατέμενε Λυσίμαχε. Δὲν εἴμαι ἀγόρι, ἔγω νὰ ταΐω δόλο τὸν στρατιώτη. Τὶ λέγεις, ἀφίνομε τὰ τουφέκια;

ΑΥΓΕΙΜΑΧΟΣ. "Ἄς τ' ἀφήσωμε· βλέπω πως εἴμεθα φεύτικοι στρατιώται καὶ τὰ τουφέκια μας εἶνε φεύτικα.

ΣΑΠΦΩ. "Ἄν ἐσπάζαμε δόμως σὺ τὴν ὄχημα, ἀλλὰ λησμονεῖς δοσαὶ πατέρας παραγγέλλει διὰ τὴν μητέρα; δι' αὐτὴν κάμνομεν ἀνθοδέσμην τὰ λουλούδια τὰ ὄποια κόπτομεν εἰς τὸν περίπατον. Ο πατέρας συχνὰ πυκνὰ μας λέγει: «Κυττάτε νὰ εὐχαριστήστε εἰς δλα τὴν μητέρα σας.» Καὶ ἔχει δίκαιον. Ή μητέρα δόλο τὰ παιδιά της συλλογίζεται. Κ' ἔπειτα ἡ μητέρα εἶνε δόλος τὸ σπίτι, μαζί μας ὁ πατέρας εἶνε δλα τὴν ήμέρα ἔξω. ἔρχεται τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ.

ΣΑΠΦΩ. Μὰ λησμονεῖς γιατὶ εἶνε ἔξω; Πηγαίνει νὰ ἐργασθῇ, νὰ κερδίσῃ χρήματα. "Άν δὲν ἥτο ὁ πατέρας, δὲν θὰ εἴχες οὔτε αὐτὸ τὸ ωραῖον φόρεμα που φορεῖς, οὔτε καπέλλο, οὔτε υποδήματα, οὔτε κάλτσες, οὔτε τίποτε.

ΑΥΓΕΙΜΑΧΟΣ. "Ω, τὸ ξέρω!... οὔτε σὺ θὰ εἴχες τίποτε· καὶ ἡ μητέρα δὲν θὰ εἴμπορος ναγοράσῃ τίποτε διὰ τὸ σπίτι.

ΣΑΠΦΩ. Βλέπεις; χωρὶς τὸν πατέρα εἴμπορει καὶ ν' ἀπεθνήσκεις ἀπὸ τὴν μητέρα;

ΣΑΠΦΩ. Καὶ σὺ μὴν τύχῃ κι' ἀγάπας περισσότερο τὸν πατέρα ἀπὸ τὴν μητέρα;

ΑΥΓΕΙΜΑΧΟΣ. — Δὲν ἀπαντᾶς σ' αὐτὸ που σ' ἐρώτησα. Τὸν πατέρα ἀγάπας πλεὶς πολὺ ἢ τὴν μητέρα;

ΣΑΠΦΩ. Πέρις τὸ σὺ πρώτος ποῖον πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν περισσότερον τὴν μητέρα ἢ τὸν πατέρα;

ΑΥΓΕΙΜΑΧΟΣ. Εἶναι τόσο καλὴ ἡ μητέρα! Καὶ δταν ἀκόμη μαλώνη, εἶναι τόσο γλυκεία ἡ φωνή της! Εὑρεῖς τοὺς ἀγγέλους που ἔχουν πτερά· κάποιες βλέπω κ' ἔγω σ' τὸν ὑπνο μου δταν κομοῦμαι· ἀλλὰ οἱ ἄγγελοι που ὀνειρεύομαι εἴχουν πάντοτε τὸ πρόσωπον τῆς μητέρας.

ΣΑΠΦΩ. "Άν ὀνειρεύεσαι αὐτά, θὰ εἰπῇ πως συλλογίζεσαι περισσότερο τὴν μητέρα ἀπὸ τὸν πατέρα.

ΑΥΓΕΙΜΑΧΟΣ. Θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας, ἀφ' οὐδὲ τὴν μητέρα εἶναι πάντα μαζί μας. Τὴν αὐγὴν αὐγὴν εἶναι κοντὰ σ' τὸ κρεβάτι μας καὶ περιμένει ν' ἀνοίξωμε τὰ μάτια μας. Μόλις ἔκμητήσωμε ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά της καὶ ἀρχίζομε τὴν ήμέρα μὲ τὰ φιλιά της.

ΣΑΠΦΩ (Μὲ συγκίνησιν). "Ω, ναὶ! ἡ καμένη ἡ μητερούλα! Θαρρῶ πως ἔρχεται καὶ τὴν νύκτα ποῦ κοιμώμασθε καὶ βλέπει μάζι μας ἡ λείπη τίποτε. Καὶ πῶς μας περιποιεῖται, πῶς φροντίζει διὰ δλα!

ΑΥΓΕΙΜΑΧΟΣ. "Ω, ἔγω, ἀν ἔχανα τὴν μητέρα, ηθέλω ναπέθνησκα σ' τὴν στιγμήν.

ΣΑΠΦΩ. Μὰ οὔτε χωρὶς πατέρα είμ-

ποτεῖ νὰ κάνῃ κανεῖς. Εὑρεῖς, πῶς κάθε βράδυ εἰς τὴν προσευχὴν μας, ἡ μητέρα μας παραγγέλλει νὰ λέγωμεν: «Θέει δλην τὴν ήμέραν. Καὶ διὰ ποῖον ἔργαζεται; Δι' ἡμέρας. "Οταν τον φιλῶ, καποτε τὸ μέτωπό του εἶνε βρεγμένο ἀπὸ ιδρῶτα. Ποτε δὲν παραπομέται καὶ ὅταν τὸν πηγαίνω τὰς παντούφλες του μὲ πιάνει σ' τὴν ἀγκαλιά του καὶ με σφίγγει καὶ με φιλεῖ. Τὶ καλὸ που εἶνε τὸ φίλημα τοῦ πατέρα, καὶ πόσο εὐχαριστημένη εἴμαι που ἔχω τὸν πατέρα μου πατέρα!»

ΑΥΓΕΙΜΑΧΟΣ. Ναί, ἀλλὰ λησμονεῖς δοσαὶ πατέρας μας παραγγέλλει διὰ τὴν μητέρα; δι' αὐτὴν κάμνομεν ἀνθοδέσμην τὰ λουλούδια τὰ ὄποια κόπτομεν εἰς τὸν περίπατον. Ο πατέρας συχνὰ πυκνὰ μας λέγει: «Κυττάτε νὰ εὐχαριστήστε εἰς δλα τὴν μητέρα σας.» Καὶ ἔχει δίκαιον. Ή μητέρα δόλο τὰ παιδιά της συλλογίζεται. Κ' ἔπειτα ἡ μητέρα εἶνε δόλος τὸ σπίτι, μαζί μας ὁ πατέρας εἶνε δλα τὴν ήμέρα ἔξω. ἔρχεται τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ.

ΑΥΓΕΙΜΑΧΟΣ. Περισσότερο πάρ' ὃσο εἶσαι εὐχαριστημένη που ἔχεις τὴν μητέρα σου μητέρα;

ΣΑΠΦΩ. "Ω, ὅχι! Μήπως σὺ έχεις καλλίτερα νὰ είσαι παιδί της μητέρας καὶ ὅχι τοῦ πατέρα;

ΑΥΓΕΙΜΑΧΟΣ. "Οχι! Οχι! Θέλω νὰ είμαι παιδί καὶ τῶν δύο, Σαπφώ. Τώρα ἀρχίζω νὰ νοικώθω κάτι.

ΣΑΠΦΩ. Τί πρᾶγμα; Λαγείμαχος. Πέρισσοτερο πάρ' ὃσο εἶσαι δύσκολο πρᾶγμα να είκεται, καὶ νὰ καλλίτεροι οἱ μητέραι εἰσαγάπη περισσότερον, τὴν μητέρα του η τὸν πατέρα του;

ΣΑΠΦΩ. Αλήθεια. Είμαι μικρὰ ἀκόμηπορει καὶ ν' ἀπεθνήσκεις ἀπὸ τὴν μητέρα;

ΑΥΓΕΙΜΑΧΟΣ. "Εχεις δίκαιον, Σαπφώ. Ο πατέρας καὶ ἡ μητέρα είναι καλλίτεροι ἀπὸ δλους, ἀπὸ δλους εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἀς παρακαλοῦμεν τὸν Θεόν νὰ μας τους φιλάττῃ ύγιεις καὶ τοὺς δύο.

[Μίμησις] ΑΙΜ.—ΕΙΜΑΡ.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

"Ακρύω δυνατὲς φωνές! Ποιος φωνάζει; ὁ καϊμένος ὁ Γιαννάκης. Εκεῖ ποῦ τον ἔβαλε ἡ παραμάνα νὰ καθίσῃ, εἰς τὸν ἥλιο, μέσα εἰς τὸν κῆπο, ἐπέταξε μὰ μέλισσα ἐπάνω του.

Θὰ ἐπήρε γιὰ λουλούδια, φαίνεται, τὰ τριανταφύλλια χειλάκια του, τὰ κάτασπρο σὰν χρῖνο χρώμα τοῦ προσώπου του, τὰ γαλάζια σὰν ζουμπούλια ματάκια του. Ηλθε κ' ἐκάθισε, ὅχι δύμως νὰ βοφήσῃ μέλι, ἀλλὰ ν' ἀφήσῃ τὸ κεντρί της.

Γιὰ ιδέτε τον τώρα τὸν καϊμένο τὸν Γιαννάκη. Απὸ τὸν πόνο ἔχεις τὰ ματάκια του, ἐσούφρωσε τὰ φρύδια του, ἀνοίξε τὸ στόμα του, καὶ φωνάζει.

Η μέλισσα ἀφοῦ ἔδειξε

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ"

Μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως ἔμαθον διτὶ ἀνέλαβες τὴν ὑγείαν σου, Ἰωάννης Μέντωρ. Ἀν αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις δὲν ἐδημοσιεύθησαν, ή δὲν θὰ ἥλθεν ἀκόμη η σειρά των, ή θὰ ἀπερρίφθησαν τοῦτο μὴ τε ἀποκαρρίνη, ἀλλὰ στέλλε μου ἄλλας, πάντοτε καλλιτέρας, ἵνα νὰ ἐπιτύχῃς. Οἱ ἐπιμένων νικᾶ.

Αὐτὸ τὸ φευδάρυμαν μάλιστα, Λόρδε Βόρων, ἐγκρίνεται. Ἄλλα διατί, καὶ μὲν φίλε, γράφεις τόσον ψύλλο, ἀπόνεσαν τὰ μάτια μου ἔως νὰ διαβάσω τὴν ἐπιστολήν σου. Πρέπει νὰ διορθώσῃς αὐτὸ τὸ ἀλλάτωμα. Οἱ τόμοι τῶν Γιαννάκην Σωτῆροῦ δὲν συνεκτιρώθη ἀκόμη· δταν συμπληρωθῆσαν τότε θὰ ὅρισῃ καὶ η τιμὴ του, ἀλλὰ σεβαίνως δὲν θὰ εἶναι μικρότερα τῶν ἔξι δραχμῶν. Εἶναι δὲ πρώτος τόμος τῆς δευτέρας περιόδου.

Εἶδες λοιπόν, Ἐντυχής Θυητῆ, διτὶ δίκαιον εἶχεν ἡ μεγαλεῖτέρα σου ἀδελφή. Καὶ πότε δὲν ἔκανον δικαιονάιοι μὲν γελατέρας ἀδελφαί! — Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς εἴσαν δεκτὴ καὶ σὺ καὶ τὰς φίλους μου. — Ή δημοσιεύσοις τῶν λύσεων θὰ ὅρχησῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου. — Φίλησε μου τὴν Ἀριάδνην.

"Οχι, Ἀριγανάρχε Θεμιστούλεις, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὸν διδάσκαλον σου, ἀλλ' εἴμαι σεβαίνως δὲν θὰ εἶναι καλός, ἀν κρίνω ἀπὸ τὸν μαθητήν του.

Ἐπὶ μακράν, πολὺ μακράν σερδάν ἐτῶν σοι εὔχομαι νὰ ἔργαζη ἐν ὑγείᾳ καὶ εύνυχίᾳ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων σου, Ἀριγανάρχε Λιδούνος Ἀθηνῶν. Πραγματικῶς λαμπρὰ πανιά εἶναι οἱ δύο φίλοι σου· πολὺ καὶ ἔγω τοὺς ἐκτιμῶ καὶ τους ἄγαπω.

«Εἶψαι, φιλάτη μου Δάπλαστις, μακράν τῆς μητρός μου, τὸν πατέρα μου, τὸν ἀδελφόν μαγιώ μοὶ γράφει τὸ Τόκον τοῦ Φοίβου, τὸ ὄποιον ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου φοιτᾷ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. «Ποσάκις ἀναλογούμενος τὴν πατρίδα μοι μελαγχολῶ, καταλαμβάνομαι ὑπὸ νυσταλγίας. Μόλις δύω τὰ βλέμμα μου πέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης μου καὶ ἔδω τοὺς διαφόρους τόμους σου λησμόνα τὰ πάντα, φιλάτη μου, ἀναλογίζομαι διτὶ, καὶ ἔαν εἴμαι μακράν τῆς πατρικῆς στέγης, ἔχω δύος ὡς σύμβουλουν, ὡς ἄλλην μητέρα τὴν φιλάτην μου, τὴν ἀγαπητὴν καὶ σεβαστήν ἐν τούτοις Δάπλαστιν». — Ω! πόσον οἱ λόγοι σου μὲ κάμνουν εὐτυχῆ, Τόκον τοῦ Φοίβου! Καὶ τοὺς νὰ μὴ εἴμαι εὐτυχής ὅταν τοιάντας λαμβάνω διεθεδούσεις ἀπὸ ἐνός φοιτητῆν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀπὸ ἔναν Ἀκαδημαϊκὸν πολίτην!

Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ σέ, Ἀττικὴ Νέστη, καὶ τὸν Νίκον διὰ τοὺς νέους φίλους ποὺ μου ἐσυστήσατε. Τοὺς φίλων δύον, καὶ νῦν μου γράφουν καὶ αὐτοί. Περιμένω τὸν Ἀριαδνάν μὲ τὰ δαχαρένια τὸ δέχρι.

Ναὶ, Τρικυμώδης Μαλέα, ἔλαβο ὑπὸ δύνην τὴν πρώτην σου ἐπιστολὴν μὴ ἀνησυχῆς. Γράψε μου γρήγορα ὅτι ἐντελῶς ἐθεραπεύθης ἀπὸ τὸν ἡμέρωνταν, καὶ σημειώσεις μου ποιεῖ φύλλα τοῦ 93 σου λείπονταν νὰ σου τὰ στείλω.

Τοῦ σόσον καρδὸν ὁσθενής, Ἐλικωράδες Παρθένος καὶ ἔγω δὲν εἶχα εἰδῆσιν; Δοξάζω τὸν Θεόν ποὺ σ' ἔκαμε καλά. Ως πρὸς τὰς ἐκθέσεις σου συμφωνῶ πληρέστατα μὲ τὸν γραπτὸν ἔκεινον φίλον σας εἴμαι σεβαίνως δὲν μέ τὸν καρδὸν θὰ μάθῃς νὰ χειρίσεις μὲ δεξιότητα τὸν κάλαμον. Καὶ ἄλλοτε σοὶ το εἶπα. «Οσον

δὲ περισσότερον καταγίνεσαι τῷρα εἰς μελέτας τόσον ἀσφαλέστερον θὰ το κατορθώσῃς.

Πολὺ χάρις, Ροδοδάκτυλος Ηΐδη, διότι σᾶς ἀρέσει τόσον πολὺ τὸ «Ἐν οἰκογενείᾳ». Περὶ τούτου ἡμῖν βεβαία καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἐπροτίμησα ἐφέτος ἀπὸ καθὲ ἄλλο μυθιστόρημα. Φίλησε μου τὸν ἀδελφόν σου που εἶναι καταμάγευμένος μὲ τὰς εἰκόνας μου.

Ἐντυχής εἴμαι, Λευκὴ Βιολέττα, διότι τόσον χαράν σοι προτενῶ. Σῶν εὔχομαι τάχιστην πρόσοδον εἰς τὰ Γαλλικά.

Ἐκ τῷ δυνατῷ φευδάρυμαν τοῦτο προτίμησον,

Ἀτόρδη Ναντόπας. Χαρέτιστος μου τὸν νέον φίλον μου Μιχαήλ, διὰ τὴν σύστασιν τοῦ δόποιου σ' εὐχαριστία.

Πολὺν καιρὸν εἶχα νὰ λάβω γραμματάκη σου, Εγκηδόν, καὶ καταχάρηκα τόρα ποὺ μου γέραψες καὶ μὲ γράμματα μάλιστα διλέγοτερον φίλος ἄποτελλος.

Ναὶ, Ελληνίς Εδυστοκός, ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου· δὲν εἶδες δὲ ποὺ την ἀνεῳδούσεις καὶ ἡ «Ἀρχότολες»;

Ἄλλη ἀδέσιος ὅμοιοισεύσιμος σου, φίλος μου Σ. Π. Δαμάσκος, δὲ τὸν εἶχα δημοσιεύσην καθόλας. Προστάθησε νὰ κάμψῃ τόπος καλλιτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις νὰ μου στείλη.

Καὶ θέλει ερώτησαι διτὶ σε δύπατο, Γλαυκόκαπτον Αθηνᾶ; Πολὺ μάλιστα σε ἀγαπῶ φίλος μου γλυκά τὴν Θερογῆ Νόστρα καὶ τὸν Κουκουνόπολην Πατειναράχην. Ἀφοῦ λαμβάνεις μέρος ἡ ἀδελφὴ σου εἰς αὐτὸν τὸν διαγωνισμὸν δὲν εἰμι ποτέρευτης καὶ σὺ νὰ λάβης. Ή ἔκτη παραχώρας τῶν ὄρων τοῦ διαγωνισμοῦ τὸ ὄριζεις σαφές.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ ἐλλόδους πυρετοῦ. Ή Θεία Χάρις εὔχομαι νὰ ἔλην ἀρώγας.

«Εἶψαι, φιλάτη μου Δάπλαστις, μακράν τῆς μητρός μου πέσῃ τὸ βλέμμα μου πέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης μου καὶ ἔδω τοὺς διαφόρους τόμους σου λησμόνα τὰ πάντα, φιλάτη μου, ἀναλογίζομαι διτὶ, καὶ ἔαν εἴμαι μακράν τῆς πατρικῆς στέγης.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλος Ἀνδρέας Στρατιώτης ἀσθενεῖς βαρέως ἐπὶ μεταρρυθμοῦ.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἔθυσσεν δὲν εἴδηστε σου, Περίτα, διτὶ ὁ κοινὸς μας φίλ